

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Núm. 630

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

9 setembre 1933

Redacció: Carrer del Pi, 12, primer
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

La posta del socialisme

No hi ha cap esperit despert que pugui dubtar avui de la decadència del socialisme arreu del món. El darrer Congrés de la Internacional Socialista, celebrat a França, ho acreditaria abastament si altres senyals no tinguéssim per a acreditar-ho. En les reunions d'aquella assemblea no es discutiren ja els temes abans tan estimats dels socialistes en ordre a les reivindicacions del treball, sinó solament temes referents a la posició dels diferents partits socialistes davant el problema de la governació dels Estats. Els mots democràcia, per un cantó, i feixisme, per un altre, foren suficients per a dividir el pensament dels homes del socialisme i per a deixar veure que en el fons de tots els problemes només se n'agita un: el de contenir la decadència socialista, acusada arreu.

Allí on el socialisme ha manat, ha fet estralls i ha compromès seriosament l'economia nacional. I, sobretot, ha deixat com a herència un sistema de govern feixista fortament dictatorial. "Libertad ¿para qué" són els mots del nostre Ministre del Treball, a Ginebra. I amb ells es diu el suficient per a saber que el socialisme es antiliberal i que es conjumina millor amb les dictadures que amb les democràcies.

Per aquesta raó, socialisme i feixisme, tot i mostrant-se contraposats en aparença, es donen la mà en el fons. Un i altre sistema volen i suposen l'omnipotència de l'Estat i, per tant, la negació de la lliure concurrència, de la iniciativa privada, del joc de les lleis econòmiques naturals, de la llibertat personal i en ordre a les derivacions patrimonials. Feixisme i socialisme concorren a ofegar la personalitat humana, subordinant-la a l'Estat; i un i altre es mostren enemics de l'esperit individual i de les responsabilitats individuals de l'home. L'home, per a ells, resta convertit en ciutadà d'un Estat omnipotent i, per

tant, anorreat en ço que té de més alt i de més noble. Encara hi ha veus, com la del mateix Vandervelde, que repeteixen els mots de "democràcia socialista", però són ja veus isolades i mancades de tot ressò entre la seva mateixa gent.

Per tant, és inútil contraposar socialisme i feixisme. Poden seguir camins diferents per a la seva actuació; però van a parar al mateix lloc: la negació de la llibertat humana i, per tant, del món de responsabilitats de la consciència individual, tan magníficament definides pel cristianisme. Feixisme i socialisme, doncs, arribaran a ajuntar-se en una abraçada per a ressuscitar l'Estat pagà, no trobant en front altra doctrina que els barri el pas que la doctrina espiritualista del cristianisme.

L'Estat corporatiu s'endevina en el fons de tot això. Aquell Estat corporatiu que tingué una esplèndida manifestació en l'Edat Mitjana — avui tan acafonada i tant reivindicada per molts pensadors contemporanis, que es dediquen a estudiar-la i a fer-la revivre — i que ha estat altre cop endevinada en el fons de les últimes direccions pontifícies a base de la reconstitució de la societat per estaments professionals.

L'equilibri entre la consciència individual i l'Estat només es pot restablir creant entre aquests dos factors aquell rosari d'organitzacions que, com la família, l'estament professional, la Universitat, el Municipi, etc., etc., constitueixen el puntal de l'Estat ordenat i la garantia de l'individu contra l'absorció pel Poder polític. I mentre aquest equilibri no retorni, la societat anirà donant tombs, que la posaran en perill de desfeta i de mort.

Feixisme i socialisme només admeten, doncs, un terme veritablement antitètic: Cristianisme.

Tants a tants

PER JORDI ARNAU

No sé as si és veritat el que jo vaig sentir contar. Es conten tantes coses! I en allò que es conta hi ha de vegades tanta fantasia i tanta invenció! Hi ha coses, però, que si no són veritat, són tan ben trobades que mereixen ésser-ho. I una d'aquestes és la següent:

En un poblet de la Segarra, que pel cas podria ésser qualsevol dels molts que hi ha allí, hi havia dos veïns bons cristians i bons treballadors que es deien, o els deien Joan i Jaume.

Joan era casat i vivia amb la seva muller i cinc fillets el més gran dels quals tenia deu anys. Jaume vivia tot sol. S'havia mort la seva dona i el seu únic fill ja feia temps i començava a ésser vell. Anava pels seixanta. S'estimaven com a bons veïns. A l'hivern Jaume anava a escalfar-se a la llar de Joan per tenir amb qui contar les seves coses. I a l'estiu els fillets de Joan anaven a prendre la fresca a l'entrada del Jaume que els contava les moltes rondalles que sabia, perquè tots els vells en saben. I si alguna vegada Jaume estava refredat, la muller de Joan li portava aigua calenta de flor de saüc, com també una vegada que Joan va passar una pulmonia Jaume el va vetllar tres dies seguits.

Joan i Jaume eren pagesos tots dos i tenien cada un una peça de terra, més grossa la de Joan que tenia fills i més petita la de Jaume que era tot sol. Això sí, tant a l'un com a l'altre les collites els venien justet, justet per a les seves necessitats més urgents. Tots dos vivien, doncs, pobres i resignats. Els dos es contaven les seves trifulgues.

— Altrament, Joan, tu tens fills i aviat el noi se't farà gran i t'ajudarà. Què dic? Bé prou que t'ajuda ara ja. Et puja molt bé. Si jo tenia una pubilleta te la guardaria per a ell. Ara jo ja és altra cosa; sol com un mussol vindrà dia que no podré treballar, i què faré? Per això tinc confiança en Déu que no em deixarà, i ja tinc pensat què faré. Donaré la meua terra a les Germanetes dels Pobres d'Igualada i els diré si em volem mantenir fins que em mori.

— Ja em fas llàstima, ja, Jaume; jo, però, també passo la meua. Costen de mantenir cinc criatures que sempre tenen la boca oberta com els pardalets dels nius. No parlo de la dona, que aquesta prou que es guanya la vida tenint cura de tots i a més del seu gallineret i del porc que, si Déu vol, matarem pel novembre, i tindrem carn i ossos i cansalada i farciments per passar l'hivern, si Déu ens hi ajuda.

— Sí, ja ho veig, Joan; ben mirat tu la passes més magra que jo. Un vell com jo amb pa i sopes en té prou, però em faig càrrec que a casa vostra amb tantes boques tot ha de curtejar.

— Ara que jo et diré que no mudaria la meua situació per la teua. Em fas llàstima de defò de la manera que vius. Això de tancar la porta i quedar-se dintre tot sol ha d'ésser una cosa ben trista. Jo no ho podria aguantar.

I el resultat d'aquestes converses era que cada u es quedava amb les seves penes i a més participava de les de l'altre, perquè tots dos eren bons i tenien caritat de la bona.

I va venir el temps de la sega, que aquell any fou

a les primeries de juliol, i van passar uns quants dies sense gairebé veure's ni parlar-se per mor de la feina que començava abans de clarejar el dia i durava fins qui sap quan al vespre.

I una nit el Jaume pensava:

— Enguany l'hivern ha estat plujós i Déu ens ha dat bona collita. Gràcies li sien dades. I ara em ve al pensament el Joan i allò de les boques sempre obertes dels seus fills. Ja sé què faré. Demà al vespre quan hauran tancat la porta de casa aniré al tros, em carregaré una garba i la portaré a les seves garberes.

I vet aquí que la mateixa nit precisament pensava el Joan:

— Hem collit deu garbes més que l'any passat. I no em puc treure del cap el pobre Jaume que no cria porc perquè no té ningú que l'ajudi i s'ha de mantenir de pa i sopes. Ja la tinc pensada! Aniré al tros una hora abans que encara és fosc i li posaré al seu una garba de les meves.

Els dos feren allò que havien pensat: l'un a les deu del vespre, l'altre a les tres del matí.

Fet dia clar, quan els dos bons pagesos anaren al camp es quedaren parats. Contaren les garbes i les tenien totes com si res no haguessin donat. Que si seran verdes, que si seran madures, l'endemà persistint ambdós en els seus bons propòsits repetiren la caritat. I es van trobar amb la mateixa sorpresa. Es clar que cap d'ells no podia maliciar res del seu veí, perquè coneixia bé prou la seva pobresa i per consegüent cada u d'ells es pensava haver donat dues garbes a l'altre. També ara es van trobar amb la mateixa sorpresa i pensaven:

— Serà algun veí del poble que et vol afavorir?

I tingueren els dos la mateixa idea de quedar-se a la nit a l'aguait. I és clar que aquella nit ningú no va portar cap garba ni a l'un ni a l'altre.

I a l'altre dia tots dos volgueren reproduir la seva generositat, vist que el que donaven els era tornat d'un cantó o altre; amb el canvi, però, que al Jaume li va venir més avinent l'hora de la matinada que no la del vespre. I heus ací que a la mateixa hora, per allà de tres a quatre de la matinada, Jaume portava la garba al tros del Joan i Joan al del Jaume; i, és clar, es toparen pel camí els dos amb la garba al coll i van pensar el dos:

— Ja et tinc — però per la fosca no es coneixien. Jaume fou el primer de parlar:

— Company, on aneu tan carregat?

— Amb la veu conec que sou el Jaume. Ja us ho diré clar: no n'heu de fer res. I vós?

— Encara n'heu de fer més poc.

— Potser que no ens baralléssim; ja veig que tots dos som descoberts. Em féu llàstima, vós, tot sol, i us volia afavorir amb aquesta poca cosa.

— I a mi em feu llàstima, Joan, tan carregat de fills, i jo hi volia ajudar amb el poc que puc.

Els dos s'assegueren, parlaren i s'entengueren.

Van obrir dos portals a la paret mitgera de les dues cases, un a peu pla de terra i l'altre al pis, i així de dues cases en feren una. S'ajuntaren també les garbes i totes les collites i el Joan administrava el pa i tractava el Jaume com si fos l'avi de casa, i el Jaume estava com si tingués fill i néts, i els menuts d'aquell dia ençà que sentiren més rondalles que mai pel bon humor del Jaume sempre en creixent com més anys posava.

Així ho he sentit contar.

La fam a Rússia

El fet rus és avui conegut abastament per milers i milers d'esperits observadors i atents a la realitat del viure diari. Rússia ja no és avui aquell país on els assaigs de comunisme es produïen com dins una arca de misteri. Molts milers de ciutadans han estat a Rússia i publicacions de tota mena ens han assabentat del que passa en aquella terra dissortada, on el poble ha tornat als pitjors temps de l'esclavitud i on una dictadura amb pocs precedents en la història subjecta el viure de tot un poble a la voluntat d'uns homes emparats per una organització de ferro. El dret és allí una paraula vana. Però, ¿oidà que l'economia hi fos plena per a substituir la manca del dret, almenys!

El fracàs del doble Pla Quinquennal avui és una realitat innegada per tothom. No vol dir això que el Pla no hagi produït resultats magnífics des del punt de vista industrial, és clar. Però ¿a quin preu i a canvi de què?

A més, aquells resultats cal posar-los en contacte amb la vida general de Rússia. I si per un costat el Pla ha tingut èxits, i aquests han esgotat l'agricultura, primera deu de riquesa del país ¿què se n'ha tret dels famosos èxits del Pla Quinquennal?

També es deia que a Rússia no coneixien el flagell horrible de l'atur forçós. I ara, com vinguda del Cel, es deixa sentir la veu del Cardenal-Arquebisbe de Viena que, amb un document notable i ple de dades, demana caritat a Europa sencera pels famolencs russos, que hi són a milions, fins a arribar a la quarta part de la població, en regions determinades! La veu del Cardenal no és pas partidista, certament. És una veu reposada, equànime, evangèlica, que només demana una almoïna per als germans nostres que cauen allí víctimes de la fam i del flagell de la tirania.

En aquell país, sense atur forçós segons les dades oficials, què passa, doncs? ¿Com és que si tots treballen hi hagi d'haver veus estranyes que s'aixequin per pidolar un bocí de pa per a les seves boques?

Heus ací el que diu un conegut economista: "Fracassat el Pla quinquennal (ço que no vol pas dir que es puguin negar els avenços industrials produïts per ell) l'Estat rus no ha pogut continuar sostenint

l'enorme quantitat d'empleats i obrers que en el període d'execució del Pla li eren precisos, i han començat els acomiadaments, acomiadaments que a Rússia han tingut una significació més dolorosa que en els països capitalistes. Així, a finals de juliol, s'han suprimit el 25 per 100 de places en les oficines de 77 trusts dependents del Comissariat de la indústria pesada.

Aquesta mida no s'ha limitat sols als empleats, sinó que comprèn també els obrers. No obstant, s'ha buscat una excusa per a tancar les apariències. Tota fàbrica que no produeix amb el preu de cost és tancada, quedant al carrer els obrers que hi treballaven.

I, no obstant, oficialment, a Rússia no hi ha obrers sense feina. I és que els acomiadats són considerats com indesitjables i obligats a viure en determinades regions, per exemple, a més de 100 quilòmetres de Leningrad o Moscou. Els règims de passaports i el veure's privats de les cartes d'alimentació, obliguen els obrers sense feina a emigrar cap a les Zones de segona classe, on, almenys, tenen una major llibertat de moviments. La major part retornen als districtes rurals nadius o a regions en què tenen familiars, amb l'esperança de trobar ocupació en les feines del camp.

Tan solament així es comprèn com en els centres industrials no es vegin obrers sense feina. Però aquests procediments, especialment el dels passaports, eren ja coneguts en temps de la Rússia imperial i autocràtica".

Fins aquí l'economista esmentat. Però ¿en les mateixes regions agrícoles, què passa? La fam se'n va ensenyorint i els morts produïts per ella són en nombre esgarriós. Només així es comprèn aquesta crida del Cardenal de Viena.

I quan el crit d'alerta i de caritat ha de sortir de terres estrangeres al territori rus no cal dir que suposa que sobreix pels seus quatre costats i que la misèria, amb tota mena de mides repressives, no ha pogut ésser amagada als ulls dels veïns, cosa que els dictadors russos han procurat sempre per damunt de tota altra cosa.

¿I és aquest el camí que a casa nostra es proposa al poble per a la seva felicitat?

**BITLLETS DE FERROCARRIL
AUTOCARS / VIATGES A FORFAIT**

**EXCURSIONS COL·LECTIVES
BITLLETS MARÍTIMS I D'AVIONS**

**INFORMACIONS
I PRESSUPOSTOS
GRATUITS**

**VIATGES
&
TURISME
ESPLAI**

**FONTANELLA, 12, 1.ª
Telèfon núm. 11565
BARCELONA**

La base de les bases

PER R. RUCABADO

Quan em diuen: — Els obrers de tal o tal altre ofici han presentat bases — per associació de memòria em recorda sempre l'anècdota d'aquell captaire que tenia el costum de proferir, a seguit de les paraules clàssiques del demanar almoïna la reticència "o sinó..." Així era freqüent sentir-li pidolar: "una gràcia de caritat, o sinó..." donant a la demanda humil un sord accent d'amenaça. Un dia un home quadrat li va plantar cara, i li replicà decidit: — Oh sinó, què? — Sinó, me n'aniré! — féu el captaire, rendint-se, car no tenia cap violència en la intenció, sinó que especulava amb l'artifici verbal d'una amenaça simulada. L'o sinó... era tot l'enginy d'aquell pobre. L'o sinó... és el moll de l'os de les demandes sindicals. Però en aquestes l'amenaça no és el truc inofensiu d'un mendicant, sinó que sol respondre a una intenció seriosa i a una preparació real a la violència. Per això, cada vegada que un ram, un ofici, un sindicat presenta bases, jo demano: I bé: ¿quina és la base d'aquestes bases? ¿Quin és l'o sinó... que hi va al darrera? Si no s'accepten les bases, què succeirà? — Oh, llavors, la vaga! — Ah! jo responc. Així la vaga és la base de les vostres bases. La violència és la base de les vostres demandes. La violència és la vostra preparació mental, i segurament la vostra preparació física, perquè en aquests temps i en aquestes esferes socials ja ningú no amenaça perquè sí; el qui té l'aplom d'amenaçar és que se sent amb cor i es troba a la butxaca els mitjans de complir l'amenaça.

Mentre la vaga sigui l'o sinó... general de totes les bases que presenten les associacions obreres, el significat, el pes d'aquest o sinó... és més greu i és més transcendental que el contingut de les bases. Poc m'importa que continguin aquestes bases reivindicacions de justícia, millores importants, augments de salaris, disminucions d'hores. Si tot això es basa damunt d'un o sinó... equivalent a un potencial de violències, de crims i delictes de sang, comprimits i existents mentalment en la paraula i en la idea de la vaga que és l'o sinó... preparat en intenció, totes aquelles millores queden intencionalment tenyides del color negre d'aquestes violències preparades, del color vermell de la sang intencionalment vessada. Com que les violències que la vaga arrossega són certíssimes i són injustes, cruels, inhumanes, font de moltíssims mals i d'injustícies noves, poc m'interessa el guany social d'unes bases que tenen per base la violència, això és, la reproducció de la injustícia.

Per això jo sempre reflexiono, en tot plantejament de bases, quina és la incògnita d'aquestes bases. Em preocupa saber el decisiu o sinó què? La resposta,

com la del captaire, m'explicarà el *valor social veritable* de l'articulat de peticions que l'ofici planteja. En fer-li dir què hi havia a dins de l'o sinó, es descobrí que l'infeliç captaire no duia intenció dolenta. Però, ai!, quan s'escorcolla l'o sinó... de les bases que els sindicats plantegen, i hom troba amagat, preparat, disposat a saltar enfora, el drac infernal de la vaga, això vol dir que la vaga és la veritable intenció, la veritable base d'aquelles bases. Vol dir que el fer ús de la vaga, la filosofia de la vaga, la mentalitat de la vaga, i les armes de la vaga, són el veritable pes, el fons del pretext, la veritable intenció, la conclusió positiva, el veritable motor de la demanda. I que el farciment amagat de les bases és l'explosiu revolucionari que té molta més transcendència que el gall que hom discuteix.

Cal observar de seguida com es desdobra el contingut de l'o sinó... que dóna caràcter a la major part de les peticions sindicals. Si no es concedeixen les bases, si després de discutit tal o tal altre punt negociable, no hi ha acord, us diran: "Llavors, farem la vaga." — I si algun obrer no vol fer vaga? — Ah, llavors l'amenaça concreta! — I si algun obrer no vol entrar al sindicat? L'amenaça, també, l'amenaça de mort. L'amenaça i la mort, són a sota, són el fonament i llevat de les bases que es presenten. I com que, repeteixo, qui amenaça no ho fa debades, ningú no amenaça que no dugui a la butxaca, o ell mateix o els camarades *especialistes*, l'eina de dur a terme aquella amenaça quan convingui, heus ací que la violència és la base comú de les bases de tots els oficis, mentre visquem sota la constel·lació de Marx i de Sorel que han donat color, caràcter, bandera i temperament a les associacions d'obriers que predominen. Mentre la violència sigui la base de les bases que presenten els oficis i rams, aquestes bases i tot el seu contingut tècnic i social d'hores, guanys, tarifes i reglaments formen un valor social *negatiu*, perquè representen el triomf d'allò que porta i que comprèn el principi de violència. El triomf de la revolució en les organitzacions i en les idees. I els obrers i els països tots sencers patiran terriblement, com estem patint ara, els efectes d'aquesta *organització social* a base del triomf dels principis revolucionaris que són principis de desorganització, destrucció i mort. Vull dir que un país organitzat sindicalment pels revolucionaris, pels socialistes, anarquistes i comunistes, és un país terriblement desorganitzat, perquè les idees directrius d'aquesta falsa organització no són els principis de vida, de pau, de treball i de justícia, sinó la violència, la vaga i la venjança. Aquí teniu, en aquest torrent de sang, de sang obrera! que les associacions obreres revolucionàries que dominen enterament el nostre país fan rajar sense fi, com infernal lubricant del seu funcionament, aquí teniu l'espaventós balanç, el fruit, el ròssec, del fet que sigui la violència i la vaga la base de l'organització sindical.

BIOSER FORTIFICA

No puc creure en la justícia dels injustos, en l'organització dels desorganitzadors, en la pau que ens portin els violents ni en l'ordre que ens preparin els revolucionaris. Tots els pactes que se signen entre patrons i entitats obreres revolucionàries són atemptats contra l'ordre social. Que se signin per resoldre conflictes violents o per temença d'aquests conflictes, són dictats pel triomf de la violència i són a profit dels homes i dels ideals de violència. La pau i l'ordre que segellen són pau momentània, aparent, injusta. Són la derrota dels temperaments raonats i pacífics, l'ensorrada i l'eclipsi del seny i la virtut. La victòria dels adeptes de la violència i de la revolució, la bel·ligerància que aconseguixen amb l'acceptació de les bases de treball proposades, discutides o pactades amb ells, equival a l'imperi de les doctrines revolucionàries, i al retrocés correlatiu de les doctrines de veritat i d'ordre. Aquells patrons i entitats patronals que signen bases de treball amb sindicats revolucionaris són responsables del triomf de la bandera revolucionària i de l'estrall terrible que aquest triomf produeix en l'esfera social, política i religiosa. ¡I pensar que és a tots els oficis, del nostre país, ja fa anys i anys, que les associacions revolucionàries han dictat els pactes! Quin dolor pel cristià reflexiu contemplar l'èxit complet dels revolucionaris, exercint en aquesta terra el control del treball, com si el treball, la virtut més predilecta dels cristians, l'aglutinant que fou de la civilització cristiana, en la glòria medieval dels gremis, fos realment el feu i la senyoria del diable.

Jo no sé qui gosa comparar els sindicats amb els gremis, similitud, altrament, que ha estat científicament desmentida. Els gremis eren l'organització del treball en gràcia de Déu, i els sindicats en tot cas són els gremis del diable, perquè organitzen el treball segons ràbia i segons blasfèmia. Hores de treball, salaris, condicions, tarifes, reglaments... tot això és dictat, inspirat, estructurat pels revolucionaris, iniciat, proposat, signat per socialistes, anarquistes, comunistes, pels enemics de Crist. ¿Hem de reputar justa i respectar per ordenada l'organització del treball menada pels qui essent enemics de Déu són *ipso facto* enemics de la societat humana? ¡Això no és ordre ni és organització! És la consagració del treball al diable. Jo no sé com poden dormir els patrons, jo no sé com poden dormir els sociòlegs. En veure la *totalitat* dels oficis, rams i professions controlats per associacions revolucionàries (i no és pas d'avui el desastre), enquadrats i sotmesos a la terrible disciplina d'uns procediments de brutal terrorisme exercits per bàrbars sense entranyes, que *cada dia* immolen a l'ídola de la violència obrera, víctimes obreres que estan clamant a Déu, un hom veu realitzada amb escàndol i horror l'antítesi del desig pontifical, i victoriosa la rèplica infernal: *Instaurare omnia in Satana*.

¡I sols Déu, i sols Ell, ens pot treure d'aquesta presó!

Moviment catòlic

Monsenyor Sloskan, el Bisbe màrtir, i el seu viatge per terres de França. — Els nostres màrtirs són màrtirs de debò. N'és un exemple el bisbe rus, monsenyor Sloskan. Rebé la consagració episcopal a Moscou, en l'església de Sant Lluís dels Francescos, el dia 10 de maig de 1926. Tenia aleshores 33 anys d'edat. El dia 4 de setembre de 1927, mentre monsenyor Sloskan feia una visita pastoral, uns agents soviètics amagaren documents comprometedors dins la casa particular del prelat, en un àlbum i darrera d'un quadre. El dia 16 de setembre, en el retorn del prelat, la policia féu un registre i trobà els documents comprometedors. L'endemà fou arrestat. El dia 18 d'octubre fou sotmès al primer i únic interrogatori. El jutge confessà que sabia qui havia portat els documents comprometedors a casa del prelat. Vers la fi de febrer de 1928, sense procés ni judici, monsenyor Sloskan fou condemnat a tres anys de treballs forçats per espionatge militar.

En el mes de març següent escriví als seus pares aquesta carta: "Estimats pares: Haureu sabut pels diaris el meu empresonament. Per fi, després de sis mesos, tinc la sort de poder escriure-us. Vosaltres us haureu repetit les paraules de Nostre Senyor Jesucrist: "Sense la voluntat de Déu no cau ni un cabell de la vostra testa, i no podeu fer que un cabell sigui blanc o negre." Ara, tenim l'experiència que tot el que la voluntat de Déu disposa o permet, no succeeix sinó per al nostre bé. En els darrers quinze anys de la meua vida, mai no he rebut tant de gràcies com en aquests cinc mesos de presó. La presó és el més gran i magnífic esdeveniment de la meua vida interior, en la mesura que és possible dins del dolor de no poder celebrar la Santa Missa. Estimats pares: Pregueu per a mi, sense caure en l'angoixa i l'aflicció. Eixampleu el vostre cor en la més gran caritat. Jo em sento feliç, perquè estic preparat a estimar tots els homes, tots sense excepció, àdhuc els que no mereixen cap amor. Aquests són els més desgraciats. Us suplico que no deixeu entrar en el vostre cor ni rancúnia ni amargor. Si us permetéssiu fer una cosa així, no serieu veritables cristians, sinó fanàtics... M'han condemnat a tres anys... Repeteixo, pregueu..."

Traslladat d'una presó cruel a una altra pitjor, tractar sempre despiadadament, havent de treballar de vegades molt fatigosament durant vint-i-quatre hores seguides, monsenyor Sloskan caigué greument malalt de paràlisi en les articulacions inferiors, i sofí una sordesa gairebé completa en el mes d'agost. Entrà a l'Hospital de Solovki. Després, hagué de continuar els treballs forçats. En algun camp de concentració de presoners, on habità monsenyor Sloskan, la mortalitat fou d'un setanta per cent. L'any 1930 el prelat arribà al límit de les seves forces i sofreix una altra paràlisi a les cames. És alliberat el

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

dia primer de novembre d'aquell any. El dia 11 del mateix mes, nou empresonament sense especificar els motius. En el mes de juny de 1931 és traslladat a Turukhansk, cercle àrtic de la Sibèria. El dia primer de juliol el prelat té el consol de poder llegir la "Història d'una ànima", de Santa Teresa de l'Infant Jesús, en francès, que li trameté una ànima bona de Jenisseisk. En el mes de novembre de 1932 monsenyor Sloskan es troba a 50-60 graus sota zero, en una presó sense calefacció ni vidres a les finestres, i alimentat pèssimament.

Entre els treballs forçats, hagué de practicar el de portar blocs de gel, que li deixaven els vestits xops d'aigua freda, sense poder canviar-los. Alguna temporada pogué celebrar la Missa amb altres sacerdots catòlics. Havien de prendre nombroses precaucions per a no ésser descoberts. Per a la consagració prepararen les hòsties amb l'escassa farina que els era assignada per a menjar i adoptaren aquesta fórmula per al calze: cinc gotes de vi que podien recollir i una gota d'aigua.

En el mes de gener d'enguany el ministre de Letònia alliberà monsenyor Sloskan. Perquè el prelat volgués sortir de Rússia, el ministre de Letònia hagué de dir-li que el Sant Pare havia manat que deixés aquella república. El Bisbe màrtir fou rebut amb grans honors a Roma. Àdhuc el Papa havia estudiat la manera d'anar a rebre'l a l'estació. Però no trobà la forma de realitzar-ho. El rebé al Vaticà immediatament d'haver arribat a la Ciutat Eterna.

Pius XI, en diverses solemnitats de l'Any Sant, ha volgut tenir al costat el prelat rus, com a Bisbe assistent, i recentment l'ha enviat a visitar els principals santuaris de França, a fi de pregar per a Rússia i per al Papa. El dia 16 de juliol formà part dels vint-i-cinc bisbes que assistiren a la Missa pontifical, celebrada a la Gruta de Lourdes, a les sis de la tarda. El dia de l'Assumpció el Cardenal Verdier li féu celebrar la Missa pontifical a *Notre-Dame*, reservada sempre a l'arquebisbe de París, per raó de l'extraordinària solemnitat del dia. A Lisieux, monsenyor Sloskan celebrà una Missa en la infermeria, on morí la Petita Santa, intercessora especial de Rússia.

Una emocionant crida del Cardenal de Viena a favor dels famolencs de Rússia. — L'insigne prelat austríac demostra, amb testimonis fidedignes, que, en els darrers mesos, a Rússia han mort de fam centenars de milers, àdhuc milions de persones, i que altres milions estan en perill de morir de la mateixa manera, si de tot el món no arriben abundants socorsos a l'immens i desgraciat país. Cap temptativa mentidera, afegeix el cardenal Innitzer, no podrà contradir aquestes tràgiques realitats. La catàstrofe de la fam a Rússia àdhuc ha presentat horribles formes de matança de criatures i de canibalisme. El Car-

denal de Viena diu que, mentre en molts indrets del món la gent no sap què fer del blat i d'altres queviures, a Rússia els homes moren miserablement de fam. Per això fa una crida a totes les organitzacions de tots els països, especialment a la Creu Roja internacional, perquè trametin socors a Rússia i prega als que preparen tractats comercials amb la Unió Soviètica, que facin acceptar clàusules encaminades a resoldre el problema de la fam.

Cursos d'Estiu de l'Acció Catòlica a Santander. — Tres sacerdots de la diòcesi de Barcelona hi han pres part brillantment: els Doctors Antoni Griera, Albert Bonet i Joan Tusquets. El dia 29 d'agost fou el de clausura dels Cursos, que han tingut un gran èxit. Al matí, el Bisbe de la diòcesi celebrà una Missa de Comunió general. És interessant fer constar que combregaren, en aquesta Missa, no solament professors i alumnes que havien assistit als Cursos de l'Acció Catòlica, sinó també un estol d'alumnes de la Universitat Internacional d'Estiu, que ha funcionat a Santander mateix.

A la tarda, tingué lloc la sessió de clausura. El P. Herrera evocà magníficament els antics Col·legis Majors d'Espanya. El marquès de Lozoya, rector dels Cursos d'Estiu, parlà de la futura Universitat Catòlica. Angel Herrera digué que abans que acció catòlica cal fer consciència catòlica i afegí que és necessari imposar grans reformes en el sistema de la propietat i en l'ús de la riquesa, a fi d'acostar cada vegada més les classes socials, que avui estan distanciades i s'odien mútuament; i afirmà que l'acció dels catòlics espanyols ha de subjectar-se a la direcció de l'Acció Catòlica i necessita unitat en el comandament i en la disciplina. El Doctor Eguino, bisbe de la diòcesi, donà les gràcies a tothom, amb paraules plenes d'unció.

L'esperit del gran Menéndez Pelayo presidí les tasques dels Cursos d'Estiu de l'Acció Catòlica a Santander.

Cerebrino Mandri

És cosa de casa i que ha traspasat les fronteres d'Espanya. El CEREBRINO MANDRI contra el dolor és de tot el conegut, bo i millor.

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 203 - Barcelona

VALORS DE RENDA

Informació
(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa-Fontanella, 15

Cal intensificar la nostra cultura

PER J. CIVERA I SORMANI

No sabem aprofitar aquests moments decisius per a la consolidació de la nostra autonomia. Si ens donéssim compte de la responsabilitat que hem contret, en demanar el reconeixement de la nostra personalitat, no restaríem indiferents davant els greus problemes que hem de resoldre. Examineu la nostra premsa, i veureu com únicament interessen a les nostres organitzacions les incidències polítiques. Ens preocupem del que fan els adversaris, però no sabem fer el que nosaltres voldríem que fessin. En aquests moments que hem de treballar ardidament per aconseguir la reconstrucció de la nostra pàtria, no volem o no sabem fer obra constructiva. Tots tenim una habilitat extraordinària per a destruir; però quan arriba l'hora de bandejar les eines destructores, restem inactius perquè no sabem construir.

En aquests moments té un prestigi extraordinari un escriptor notabilíssim que, cada dia, posa de manifest el seu enginy damunt les planes d'un estimat col·lega local. La majoria dels admiradors no tenen en compte el valor literari dels seus articles ni el seu estil personalíssim, sinó simplement la seva acompanyament. En compte de reconèixer que és un gran escriptor, es concreten a exclamar: és un *home valent*. Els plau perquè combat En Macià, l'Azaña i els rabassaires. Naturalment que existeix un nucli selecte que admira l'alludit escriptor per la seva forta personalitat literària, però la majoria s'entusiasma perquè sent l'espècie de les fuetades.

Catalunya és un poble de caníbals. No tenim prestigis perquè ens destruïm mútuament. El Dr. Clascar deia que a Catalunya és molt difícil consagrar-se a alguna especialitat, perquè de seguida us surt a la porta l'amo. En tots els països del món, els homes que excel·leixen en les arts, en la literatura i en la ciència tenen al seu entorn un nucli de seguidors. A Catalunya no tenim sinó personalitats solitàries.

No volem negar la tasca formidable que ha realitzat Pompeu Fabra, aconseguint la unificació de la nostra ortografia; però ¿per què no ha d'ésser també escoltada la veu dels nostres filòlegs? Ningú no pot negar el prestigi i la vastíssima cultura de Menéndez i Pidal i, no obstant, no s'ha declarat pontífex de la llengua castellana. Quan mestre Fabra desaparegui, ¿qui tindrà autoritat per a continuar la seva obra, si fem creure al poble que únicament ell és competent en la matèria? En canvi, si col·laborem amb En Fabra tots els qui s'han especialitzat en els estudis filològics, disposaríem de diversos prestigis. En cap país del món, hom no dogmatitza en matèria científica. La ciència és un casal sense portes perquè puguin fàcilment penetrar-hi els qui tenen aptituds per a consagrar-se a les investigacions científiques.

¿Sabeu per què ens entristeixen aquests exclusivismes? Perquè en sofreix les conseqüències la nostra cultura. Si, a més de preocupar-nos de les qüestions polítiques, ens preocupéssim de tots els problemes d'ordre cultural, Catalunya no es trobaria en aquests moments històrics en franca decadència. Ho hem dit mantes vegades d'aquestes planes estant: l'hegemonia de Castella, no és política, com creuen la majoria dels catalans, sinó cultural. Si s'ha

imposat, és perquè ha sabut crear una cultura autòctona. Si Catalunya hagués tingut una cultura pròpia, no hauria estat durant els segles XVI, XVII i XVIII una província de Castella. No és l'espasa la que ens va dominar, sinó la cultura.

No ens donem compte que en l'aspecte cultural, en aquests darrers temps, Madrid ha avançat molt. Cal no oblidar que és molt difícil superar aquella cultura, perquè és sostinguda amb l'esforç econòmic de tots els espanyols. Com tothom sap, la Ciutat Universitària, que convertirà la nostra Universitat en un centre docent provincial, es va construint amb els diners que afluïxen de tots els indrets d'Espanya. En canvi, nosaltres, hem de sostenir les nostres institucions de cultura amb el nostre propi esforç.

La Ciutat Universitària de Madrid ens farà molt de mal, si no fem un esforç per intensificar la nostra cultura. La influència que exercirà damunt tots els pobles d'Espanya i àdhuc de l'Amèrica llatina serà enorme.

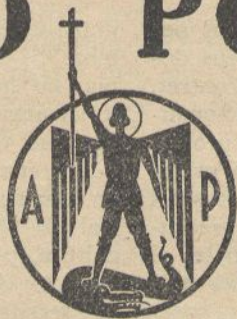
El nostre individualisme ens fa molt de mal. En matèria científica, Catalunya és una estepa amb diverses figures solitàries. A Madrid hi ha algunes personalitats científiques de gran relleu, que han sabut cercar la col·laboració de la joventut estudiosa i crear una escola. Actualment hi ha un doctor en medicina, el nom del qual sona ja en les acadèmies científiques més prestigioses d'Europa, que té al seu entorn un nucli d'homes de ciència que l'admiren i el veneren. Aquest home extraordinari, que té una gran capacitat de treball i una intelligença privilegiada, esdevindrà — no ho dubteu — el guiatge i l'orientador de la joventut estudiosa. En altres disciplines passa el mateix. Els homes de prestigi, no estan sols.

Quan el catalanisme es trobava en el període líric, podíem convertir en genis les mediocritats; però ara que ens disposem a plasmar de nou la nostra terra que ha recobrat la seva llibertat, cal una revisió de valors. El prestigi no s'ha d'obtenir fent sonar els clarins del reclam, sinó passant moltes hores dins dels laboratoris o bé seient llarga estona davant els llibres oberts. Ja ha passat l'hora de les improvisacions.

¿Què en farem de l'Estatut, si no sabem crear una cultura pròpia? No oblidem que únicament són lliures els pobles que en són dignes. Malgrat les llibertats que hem assolit, seguirem essent súbdits de Castella, si no sabem resoldre assenyadament i de cara a Catalunya, els problemes culturals. Si Madrid segueix influïnt en el teatre, en la novella i en la premsa, l'autonomia serà un mite. Un poble que ha sabut crear una cultura, mai no serà súbdit d'un altre poble. En canvi, un poble inculte, malgrat que hom li concedeixi moltes llibertats, mai no podrà emancipar-se de la tutela dels pobles forts i cultes.

La Generalitat i les corporacions oficials haurien de fer un esforç per intensificar la nostra cultura, perquè si passem el temps combatent-nos mútuament no serà possible que Catalunya ocupi el lloc que li pertoca per la seva tradició gloriosa.

BUTLLETI D'ACCIÓ POPULAR

Tercera assemblea general d'“Acció Popular”

Vich, dies 29 i 30 de setembre i 1 d'octubre

TEMA GENERAL:

Les encíclics “Rerum Novarum” i “Quadragesimo anno”

Fa cent anys que Espanya vivia un període de la seva història molt semblant al que vivim avui. La revolució francesa estava aquí en plena fermentació. El gran pensador Jaume Balmes, amb la seva clari-vidència, que encara avui ens meravella, proposava solucions admirables, les quals haurien estalviat a Espanya lluites sangnants. A la vegada preveia la pertorbació que produiria al món l'economia liberal, que en el seu temps estava en els inicis, i indicava com devia encarrilar-se, fent reviure les institucions tradicionals.

En el canvi d'època que en el moment actual s'opera podem constatar una gran similitud amb els temps en què l'eminent Jaume Balmes desplegà la seva formidable activitat. És per això que ACCIÓ POPULAR ha escollit la pàtria de Balmes com indret per a celebrar la seva TERCERA ASSEMBLEA. Aquí vol estudiar la crisi moral i econòmica dels temps actuals, que és el flagell més paorós que mai hagi afligit la humanitat. La doctrina sòlida i sempre actual del gran pensador de Vich ha de contribuir d'una manera eficaç per a saber quin és el camí que ens cal seguir per a arribar a solucions definitives del magne problema de la gran crisi que sofreix el món.

Per altra banda la nostra acció no ha d'ésser purament negativa, de desconsol o de pessimisme. Hem d'ésser optimistes i constructors. L'Església ha santificat els elements pagans de les antigues civilit-

zacions, i en tots temps ha trobat solucions admirables pels conflictes que han aparegut entre els homes.

Dos documents pontificis admirables, les encíclics “Rerum Novarum”, de Lleó XIII, i “Quadragesimo anno” de Pius XI, ens posen a les mans les solucions dels difícils problemes que comporten la crisi actual en la família, en l'estament i en l'Estat. Estudiar les doctrines d'aquests dos documents i extreure les ensenyances en elles contingudes per a remeiar l'actual crisi serà el tema de les jornades de la III Assemblea d'ACCIÓ POPULAR.

Socis d'ACCIÓ POPULAR, Centres catòlics i entitats catòliques de caràcter social de la nostra terra, veniu a Vich a prendre part a les nostres deliberacions. Si les doctrines del Socialisme han fracassat arreu del món, si el Liberalisme econòmic ja fa les darreres extremitats, cal que l'Acció Social Catòlica, representada per ACCIÓ POPULAR per tota la nostra terra, aixequi ben alta la bandera de la Renovació, basada en les doctrines de les dues Encíclics que en diversos Estats d'Europa han passat a ésser programa de la reforma social.

Que els gloriosos Sants Patrons de la ciutat de Vich ens obtinguin la llum del cel que és força creadora; que el pensament penetrant del Dr. Jaume Balmes afini les nostres intelligències i el seny patriarcal del venerable Dr. Torras i Bages plani en totes les nostres deliberacions.

PROGRAMA

Dia 29 de setembre

TARDA, a dos quarts de set: Reunió preparatòria de les juntes de les federacions i socis d'ACCIÓ POPULAR al local de l'Orfeó Vigatà.

Conferències:

a) "Vich i la Plana, la seva història i els seus monuments", pel Conservador del Museu Episcopal de Vich Dr. D. Eduard Junyent.

b) "L'Esbart de Vich i la renaixença catalana", pel senyor D. Antoni Busquets i Punset.

Dia 30

MATÍ, a les nou: Missa de l'Esperit Sant a l'altar de la Mare de Déu de Montserrat de la Catedral, celebrada per l'Il·lm. Dr. D. Jaume Serra Jordi, Degà del Capítol Catedral de Vich.

A les deu: Inauguració de l'Assemblea al local de l'Orfeó Vigatà:

a) Discurs per l'Il·ltre. Dr. Pere Pous, President del Comitè organitzador.

b) Parlament pel senyor D. Eduard Bertrand, President d'ACCIÓ POPULAR.

c) Memòria del Secretari general.

d) Elecció de President, Vice-President i secretaris de l'Assemblea.

e) Discurs del President.

f) Parlament de l'Excm. Sr. D. Joan Perelló, Bisbe de Vich.

A les onze: Reunió de Federacions:

Federació de pagesos: "El dret de propietat segons les doctrines de les encíclics", per don Eudald Melendres, advocat, President de l'Acció Popular Catòlica de Tarragona. (Local: Cambra Agrícola.)

Federació d'Homes de carrera: "La idea social catòlica i l'organització estamental", per don Joan Anglada, advocat i publicista. (Local: Orfeó Vigatà.)

A les dotze: "La clerecia segons les ensenyances de les encíclics", pel Dr. Josep Ricart.

TARDA, a les tres: Federació de Patrons: "La missió dels patrons segons les ensenyances de les encíclics", per don Joan Traveria, advocat. (Local: Cambra Agrícola.)

A continuació conferència per don Enric Prat de la Riba, advocat i publicista, "El liberalisme econòmic". (Local: Cambra Agrícola.)

TARDA, a les tres: Federació d'Homes de carrera:

Conferències:

a) "Les idees socials del Dr. Torras i Bages", pel Dr. Felip Pitxot, Catedràtic del Seminari. (Local: Orfeó Vigatà.)

b) "La caritat", pel Dr. Josep Bisbal, ecònom de la Pietat de Vich. (Local: Orfeó Vigatà.)

TARDA, a les sis: Conferències generals:

a) "L'organització del treball intel·lectual i manual", per D. Antoni Borrell, advocat. (Local: Orfeó Vigatà.)

b) "Socialisme i Catolicisme", pel Dr. Alexandre Gallart, professor de la Universitat de Barcelona.

A dos quarts de deu: Concert per l'Orfeó Vigatà i per l'Orquestra de Cambra de Vich. (Local de l'Orfeó Vigatà.) El programa d'aquest concert es publicarà separatament.

Diumenge, dia 1 d'octubre

MATÍ, a dos quarts de vuit: Missa de Comunió a la Catedral, celebrada per l'Excm. senyor Bisbe.

A dos quarts de deu:

Federació d'Homes de carrera: "Els poders públics i la llur funció subsidiària", pel Dr. Josep Maria Gich, Director de *Catalunya Social*. (Local: Orfeó Vigatà.)

Secció Obrera: "El salari segons les doctrines de les encíclics", per l'Il·ltre. Dr. Climent Villegas, Rector del Seminari de Vich. (Local: Orfeó Vigatà.)

"L'Accionariat obrer", per J. Blanch, advocat. (Local: Orfeó Vigatà.)

Unió de Dependents: "Els drets i els deures dels dependents segons les ensenyances de les encíclics", per la Unió de Dependents. (Local: Orfeó Vigatà.)

A les onze: Reunió de socis i reforma d'Estatuts.

A les dotze: Sessió de clausura. (Local: Orfeó Vigatà.)

a) "La reforma dels costums públics", pel senyor don Joaquim M. de Nadal, President de l'Acció Catòlica de l'Arxidiòcesi de Tarragona.

b) Lectura de conclusions aprovades.

c) Parlament del President de l'Assemblea.

d) Clausura de l'Assemblea per l'Il·lm. senyor Bisbe de Vich, Dr. D. Joan Perelló.

TARDA, a les tres: Visita a la Mare de Déu de la Gleva.

ADVERTIMENTS

1. Hi haurà dues categories d'Assembleistes: honoraris i numeraris, segons que la llur contribució econòmica sigui de 25 pessetes o de 5 pessetes.

2. Uns i altres tindran dret al "Títol d'Assembleista", amb la presentació del qual podran treure de qualsevolga estació ferroviària de Catalunya, bitllet a una tarifa ben reduïda per anar i tornar de Vich des d'un dia abans del començament de l'Assemblea, fins un dia després de la seva clausura. A la vegada donarà dret a assistir a tots els actes de l'Assemblea, votació de conclusions, a assistir al concert de l'Orfeó Vigatà i Orquestra de Cambra, a visitar el Museu Episcopal i lapidari, Casa de Sant Miquel dels Sants, casa mortuòria de Balmes, etc.

3. Es demana a l'assembleista que en arribar es vulgui presentar al local de l'Orfeó Vigatà, Plaça de D. Miquel, on serà instal·lada la Secretaria de l'Assemblea; allí se li donaran detalls de tot ço que li interessi.

4. Després de la clausura de l'Assemblea hi haurà un dinar col·lectiu. Es prega a tots els assembleistes de voler inscriure's abans del dia 29, al vespre.

Llocs d'inscripció: "Acció Popular", Pi, 12, 1er, Barcelona, i Orfeó Vigatà (Secretaria de l'Assemblea) Vich.

Al·locució pastoral sobre la tercera Assemblea d'«Acció Popular»

“La “Acción Popular”, tan conocida en Cataluña por sus trabajos que lleva realizados acerca del problema económico, celebrará su tercera Asamblea, en esta ciudad de Vich, del 29 de septiembre al 1 de octubre del corriente año.

El tema general de la Asamblea será el desarrollo de las Encíclicas “Rerum Novarum” y “Quadragesimo Anno” con aplicaciones prácticas a las necesidades actuales.

Ciertamente el tema escogido es de gran oportunidad, si consideramos el malestar económico y el remedio que la Divina Providencia nos depara en dichos documentos pontificios, claramente explicados y rectamente cumplidos en este Centenario de la Redención Humana.

Gráficamente nos describe Su Santidad Pío XI el desequilibrio mundial en su Encíclica “Charitate Christi compulsi” de 3 de mayo de 1932, con estas palabras: “Si recorremos con la mente la larga y dolorosa serie de males que como triste herencia del pecado han señalado al hombre caído las etapas de su peregrinación sobre la tierra, después del diluvio difícilmente encontraremos un malestar espiritual y material tan profundo y tan universal como el de la hora presente. Actualmente la humanidad entera está acometida por la crisis económica y financiera con tanta tenacidad, que cuanto más se agitan más insolubles parecen ser esos problemas; no hay pueblo alguno, ni Estado, ni sociedad o familia que ya de un modo, ya de otro, directa o indirectamente, con más o menos intensidad, no sienta el resultado.”

Para remediar los males que la Humanidad experimenta en el orden económico señala, como medios humanos, la aplicación de la doctrina contenida en las Encíclicas “Rerum Novarum” y “Quadragesimo Anno”.

Bien será que en el presente Año Santo, conmemorativo de la Redención Humana, todos los sacerdotes nos esforcemos en redimir al proletariado, arrancándolo de las garras del comunismo y del socialismo sin Dios, para devolverlo al redil de la Iglesia, cuyas enseñanzas han olvidado miles y miles de obreros y no pocos patronos.

Para cortar la avaricia, raíz de todos los males, para remediar la presente crisis económica, para obligar al patrono a que pacte con el obrero conforme a principios de justicia conmutativa y social; para levantar al obrero de la abyección en que se halla, colocarlo en un plan de dignidad y mantenerlo en su justa medida; en una palabra, para que reine la paz social, efecto de una distribución más equitativa de

los bienes de la tierra, nada conocemos más eficaz y práctico que el estudio sereno y detenido de las Encíclicas susodichas, cuya doctrina está basada en el derecho de gentes y en la revelación divina.

El conocimiento de tan excelente doctrina interesa a todos: a sacerdotes y seglares, a patronos y obreros, a gobernantes y gobernados, a ricos y pobres; no sólo como partes integrantes de la sociedad, mas también como elementos llamados a colaborar en la solución armónica y equitativa del problema económico.

A todos interesa tener ideas claras de la propiedad privada, fundada en la ley natural y sancionada por la ley divina; del salario personal y familiar; del derecho de sindicación profesional; y de las atribuciones limitadas del Estado en estas materias básicas de la sociedad civil.

Precisa conocer a fondo los sistemas absurdos sobre la propiedad o sea: el individualismo, el socialismo y el comunismo.

Hemos de estudiar con detención la ley de justicia social, que prohíbe que una clase excluya a la otra de la participación de los beneficios; que nos enseña que se viola el recto orden de justicia cuando el capital esclaviza a los obreros o la clase proletaria, con tal fin, y tal forma que los negocios y por tanto todo el capital sirvan a su voluntad y a su utilidad, despreciando la dignidad humana de los obreros, la índole social de la economía, y la misma justicia social y bien común.

Todo eso aprenderemos si leemos con detención los documentos pontificios que serán explanados en la próxima Asamblea de Acción Popular.

Pero no nos hemos de contentar con esos conocimientos teóricos, aunque profundos, de la cuestión social, sino que es necesario formar apóstoles seglares y sacerdotes directores, como expuso Pío XI en su Encíclica “Quadragesimo Anno”.

“El camino, dice, por donde se debe marchar está señalado por las presentes circunstancias. Como en otras épocas de la historia de la Iglesia hemos de enfrentarnos con un mundo que en gran parte ha recaído en el paganismo. Si han de volver a Cristo esas clases de hombres que le han negado, es necesario escoger de entre ellos mismos y formar los soldados auxiliares de la Iglesia... los primeros e inmediatos apóstoles de los obreros han de ser obreros; los apóstoles del mundo industrial y comercial, industriales y comerciales.

Buscar con afán estos apóstoles seglares, tanto obreros como patronos, elegirlos prudentemente, edu-

carlos e instruirlos convenientemente, os toca principalmente a vosotros, Venerables Hermanos, y a vuestro clero. A los sacerdotes les aguarda su delicado oficio; que se preparen, pues, con un estudio profundo de la cuestión social, los que forman la esperanza de la Iglesia”.

Y su antecesor Benedicto XV, en carta al Obispo de Bérgamo, día 11 de marzo de 1920, le decía: “Ningún miembro del clero piense que una actividad de este género es extraña el ministerio sacerdotal, con el pretexto de que se ejercita en el terreno económico, porque precisamente en este terreno es donde corre peligro la salvación de las almas. Así, Nos queremos que los sacerdotes consideren como uno de sus deberes el de consagrarse, en cuanto sea posible, a la ciencia y a la acción sociales, con el estudio, la observación y el trabajo...”

Y puestos ya a citar argumentos de autoridad que-remos aducir el testimonio de la Sagrada Congregación del Concilio en sus Normas de Sindicación Católica, dirigidas al Obispo insulense, hoy Emo. Cardenal Sienart, día 5 de julio de 1929: “La Sagrada Congregación no puede menos de formular sus alabanzas para los Rdmos. Ordinarios de la región del Norte, por haber confiado a sacerdotes competentes y celosos el cuidado de asesorar a los directores y miembros de los Sindicatos, no sólo para los asuntos espirituales, sino también para las cuestiones en que está implícita la moral, y hace votos porque en las regiones industriales, los Obispos procedan al nom-

bramiento de sacerdotes “Misioneros del trabajo”, como se les llama: cuyo apostolado, además de proteger a las poblaciones contra los daños de la indiferencia y del peligro socialista y comunista, será un testimonio de la maternal solicitud que la Iglesia prodiga a los trabajadores”.

Como ve Nuestro amado Clero, no puede ser más explícita la voluntad de la Iglesia acerca de nuestra intervención en el terreno social.

Nuestra misión no debe circunscribirse al campo de la Acción rigurosamente Católica, mas debe extenderse a las obras de carácter económico-social en lo que tienen de moral y de religioso, salvadas su independencia y en particular su responsabilidad en el orden específico de sus fines económicos y profesionales.

Quiera Dios que los actos de la Asamblea de Acción Popular, próximos a celebrarse, se vean muy concurridos de obreros y patronos y hasta de sacerdotes, especialmente jóvenes, ávidos de instruirse más y más en el orden sociológico, con la exposición de las susodichas Encíclicas.

Quiera Dios que uno de los frutos de la Asamblea sea el de poder proceder, en plazo no lejano, al nombramiento de sacerdotes “Misioneros del trabajo” como desea la Santa Sede. Así sea.”

Vich, 15 de agosto, fiesta de la Asunción de Nuestra Señora de 1933.

† EL OBISPO

CATÒLIC:

Recorda els teus deures en ordre a l'educació i instrucció dels infants. Deures que pots sintetitzar en els dos següents:

Primer: Allunyar els teus fills de l'escola laica, car així ho diu l'Església;

Segon: Contribuir a l'escola catòlica, tant amb el teu esforç personal com amb els teus mitjans pecuniaris.

Qui en aquests moments de persecució no sent dins d'ell un zel i un esperit d'apostolat, ha començat la davallada cap a l'apostasia.

¿I qui pot dubtar que una de les més decidides i urgents formes de l'apostolat és, ara com ara, la del foment de l'escola catòlica? Les ànimes dels infants ho demanen a grans crits.

L'orientació socialista com a programa de justícia social

PER ENRIC PRAT DE LA RIBA

(Acabament)

¿Es que en un règim socialista està assegurada la justícia social?

Hem demostrat — i en el pròxim capítol es comprovarà amb els esdeveniments de Rússia — que el règim socialista no és un règim econòmic, en el sentit que no és apte com el capitalista per a augmentar el benestar econòmic de la humanitat. Ara anem a veure com no és fàcil dins del socialisme la justícia social, o sigui, procurar a cada home la participació que li correspon pels seus serveis o treballs i mèrits de caràcter social, la seva intel·ligència i les seves aptituds com són el seu valor moral, i la família que ha creat. El socialisme ha de funcionar a base d'una dictadura, puix que en una democràcia no és possible concebre'l, prompte la cobejança justificaria aparentment amb qualsevol pretext la instauració d'una dictadura; i de la identificació del poder polític amb el poder econòmic no és difícil de preveure, com en naixeria una influència en mans d'uns quants, que acabaria en un despotisme que no fóra pas la millor manera de procurar la justícia des de dalt.

Figureu-vos que el poder polític estigués en la societat nostra en mans dels trusts, monopolis i la gran banca. Quants abusos no tindrien lloc. Doncs, en un règim socialista els polítics són a més els financers d'ara. La divisió actual del treball actual entre polítics i financers és propi d'un règim més perfecte. ¿Qui ocuparia els càrrecs de dirigents de les empreses, que són els càrrecs equivalente als antics capitalistes i financers, sinó els afavorits de l'oligarquia despòtica dominant, que, al fons, fóra la mateixa oligarquia? ¿No és el règim de dictadura el més apte, el que més aviat degenera en favoritismes en les persones, prescindint dels mèrits que són els que interessen de tenir en compte per tal d'obtenir un major rendiment? ¿És possible que fossin els obrers els qui elegissin els càrrecs de responsabilitat? L'experiència russa diu que això no succeeix i per altra part tampoc pel benestar i progrés de la humanitat no interessa aquest sistema, perquè no estan els obrers capacitats per a seleccionar els millors homes que poden dirigir amb més encert les empreses; per altra banda, tampoc no convé per a l'èxit de la producció que els dirigents estiguin en relació de dependència respecte a les votacions dels obrers.

En un règim socialista no rebrà cadascú el que li correspon perquè per de prompte tindran els qui tenen aptituds, menys facilitats per a desenvolupar-se que en el règim econòmic present.

L'interès del capitalista a fer beneficis és el millor estímul per a aprofitar i cercar les capacitats per tal d'assolir els alts rendiments i fins per retribuir-les més o menys, segons es mereixen, per tal de conservar-les. Demés, en un règim socialista no rebrà cada obrer el que es guanya realment, amb les coses que produeix, sinó que als obrers de l'Estat socialista, com passa a Rússia, l'Estat els dona el que li

sembla i els sostreu a voltes part del que els correspondria, i ho fa per solidaritat mal compresa amb els obrers negligents de la pròpia indústria o d'altres indústries, i així l'Estat socialista als qui per incapacitat o per altra raó no rebrien el suficient, ho reben fent-ho pagar al públic consumidor, o bé ho sostreuen dels bons obrers.

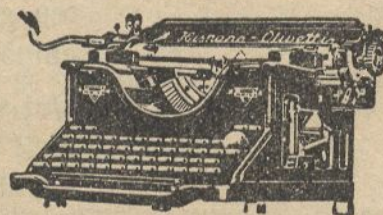
Els qui produeixen malament priven de consumir els qui produeixen bé. Perquè aquests han de pagar car el que adquireixen, i en canvi els qui produeixen malament poden comprar a bon preu.

Aquesta irregularitat completament normal en règim socialista, que constitueix un dels seus més grans inconvenients, és efecte de la supressió del mercat econòmic natural. Quan hi ha mercat si un producte és car la gent no l'accepta, i és llavors quan el productor s'enginya per produir més hàbilment i poder-lo donar al preu en el qual presta un servei en el mercat. A Rússia, com en tot règim socialista, si un produeix malament els altres han de sofrir-ne, i el culpable no té cap estímul per a canviar de mètode i produir millor o servir més bé la collectivitat.

L'estancament d'iniciatives d'ordre social i econòmic propi del règim socialista, no pot procurar el benestar ni la justícia distributiva del que es mereix cadascú; demés el que cal en tota obra a fer és que hi hagi interès en els qui l'han de dirigir i portar a terme; aquest interès és absent en la producció collectivista.

El socialisme no sols no assegura la justícia sinó que fins estem segurs, perquè ell mateix ho diu, que cometria de bon començament moltes injustícies socials com a part del seu programa. Exemple: suprimir la propietat, reduir tots els qui col·laboren a la producció a guanyar per les hores de treball i no, com és just, pel servei que prestin a la societat.

Els règims socialistes troben tantes dificultats a produir econòmicament satisfent bé les necessitats de consum de la societat, que és natural que no tinguin temps de preocupar-se del que correspon a cada element que hi intervé.

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA
Guanyadora del Campionat de Mecanografia de Barcelona

Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

La Petita Casa de la Divina Providència a Torí

PER JOAN LONGI

El dia 2 de setembre de 1827 morí a Torí (Nord-oest d'Itàlia) una pobra dona francesa, anomenada Joana M.ª Gonnet, que amb el marit i tres fillets (el major no arribava a set anys), es dirigia al seu poble de la regió lionesa. Morí en un miserable dormitori públic de pobres, per no haver estat admesa ni a l'Hospital de Sant Joan, ni a la Maternitat.

Volgué la Providència que fos cridat, per a donar-li els darrers auxilis espirituals, el canonge Cottolengo. Aquest bon sacerdot, que aleshores tenia quaranta anys, era canonge de l'església metropolitana i membre de la Congregació secular del *Corpus Domini*. Feia poc temps que el rector de la Congregació, veient-lo capficat pel desig, no satisfet, de retirar-se a una casa religiosa, li va deixar una biografia de Sant Vicenç de Paül, perquè es distregués amb la lectura d'aquella vida interessantíssima.

El canonge Cottolengo assistí a la pobra Gonnet fins al darrer moment. Després hagué de calmar i aconsolar l'infeliç espòs, que estava indignat perquè la ciutat de Torí no havia tingut ni un recó d'hospital per a una malalta en estat agònic. Després, el canonge Cottolengo anà a la residència del *Corpus Domini* i es retirà al silenci de la seva cambra. Però no podia treure's del pensament allò que acabava de succeir. Més d'una vegada, es deia el bon canonge, deuen presentar-se casos com aquest, àdhuc en una ciutat de tantes institucions benèfiques com Torí. I es preguntava: ¿No hi hauria manera de prevenir-los?

De sobte, li ve una idea eficaç. Deixa la cambra, baixa a l'església del *Corpus Domini* i busca el sagristà. Era un diumenge, acabades totes les funcions religioses de la tarda. Diu al sagristà que toqui la campana per a convocar les persones piadoses. Es presenten algunes dones del veïnat. El canonge Cottolengo es revesteix amb el sobrepellís. Troba el canonge None, prior de la Congregació, i li diu que faci el mateix. Van a l'altar de la Mare de Déu de les Gràcies, canten la lletania lauretana i resen altres oracions. Acabat, el bon canonge exclama: "La gràcia està feta! La gràcia està feta! Beneïda la Santa Verge."

El matí de l'endemà, dilluns, buscà un pis desllogat per a posar-hi uns quants llits. Llogà dos pisos d'una casa del davant del *Corpus Domini*. El bon canonge volia acollir, en el seu improvisat hospital, els desvalguts que fossin rebutjats pels reglaments de les altres Cases de Beneficència. La pedra fonamental del nou dipòsit de miserables fou una dona paralítica de tot el cos, que entrà a l'hospital del canonge Cottolengo el dia de Sant Antoni Abat,

de l'any 1828. Poc temps després, ingressà un altre malalt. Més tard els malalts foren quatre; després, vuit, i anaren augmentant fins arribar a trenta cinc, tots els que cabien en els dos pisos.

Alguns, entre ells el propi germà del canonge Cottolengo, que era religiós dominic, no sabien veure la necessitat d'aquell petit hospital, en una ciutat tan ben dotada d'establiments benèfics com la de Torí. El bon canonge responia: "Qui sap quins projectes té la Providència!"

L'any 1830 buscà algunes noies per a formar una Comunitat de religioses infermeres. Les anomenà "Filles de Sant Vicenç". Els malalts foren millor atesos. El bon canonge estava satisfet d'aquella obra i exclamava: "Providència, Providència! In Domino."

Una extraordinària intervenció de la Providència no era gaire lluny. En el mes de setembre de 1831 es manifestaren casos de còlera en alguns pobles del Piemont. Les autoritats de Torí prengueren precaucions. Alguns veïns dels pisos llogats pel canonge Cottolengo, denunciaren el perill per a la salut pública, que constituïen aquells dipòsits de malalts. El ministeri de l'Interior escriví una carta al prior de la Congregació del *Corpus Domini*, perquè fossin clausurats els pisos del canonge Cottolengo. El prior llegí la carta en presència de tots els canonges reunits, i tingué severes paraules per a l'interessat. El canonge Cottolengo, que era natural de Bra, poble de pagesos, respongué amb la seva habitual bonhomia: "Senyor Prior: vostè parla així perquè no és de Bra i no entén en les cols; però jo, que he vingut d'allà, sempre he sentit dir i he dit que les cols, perquè esdevinguin boniques i grosses, han d'ésser transplantades. La Providència, doncs, transplantarà el dipòsit de malalts, i en farà una gran col." No pogué convèncer els seus oients.

A Torí tothom, llevat d'escasses excepcions, cregué que l'hospital del canonge Cottolengo era una cosa ben llesta, i que aviat ja ningú no se'n recordaria. Però, mentre la gent pensava i deia això, el bon canonge buscava un lloc deshabitat, prop de Torí, on amb el temps pogués haver-hi un gran hospital i un gran asil. La Providència li proporcionà l'ocasió d'adquirir una caseta en uns prats de Valdocco, on anava cada diumenge la púrria de Torí a embriagar-se i cometre altres excessos.

Posà el nom de "Providència" a la caseta adquirida. Després buscà un títol per al conjunt de l'obra benèfica que volia crear. Escollí aquest: *Piccola Casa della Divina Provvidenza sotto gli auspizi di S. Vincenzo de' Paoli*, Petita Casa de la Divina Providència, sota els auspicis de Sant Vicenç de Paül.

BIOSER FORTIFICA

El bon canonge explicava així el títol que havia escollit: "L'anomenem Petita Casa, perquè comparada amb tot el món, que certament és també Casa de la Divina Providència, la nostra és segurament molt petita. En diem de la Divina Providència, per a fer conèixer la seva naturalesa i la seva finalitat. Quant a la seva naturalesa, no és casa i obra d'home, sinó casa i obra de la Divina Providència; on mana, guia i dirigeix únicament la Providència, i amb això Déu fa resplendir el seu dolçíssim atribut. Quant a la finalitat, la casa és oberta a tots els malalts privats d'auxili i a tots els desgraciats que vénen a buscar el socors de la Providència. L'hem posat sota els auspicis de Sant Vicenç de Paül, perquè ell és el més gran protector i patró de la "Petita Casa".

El canonge Cottolengo prengué per divisa les paraules de Sant Pau: *Charitas Christi urget nos*, la Caritat de Crist ens esperona. El bon canonge deia: "Això significa que la Petita Casa no és una obra de filantropia, sinó de caritat evangèlica. Per això,

tots els que desitgen prendre part en l'obra no han d'ésser impulsats per altre motiu que per la caritat cristiana, i no han de treballar sinó amb l'esperit de Jesús, que és esperit d'amor i caritat".

El primer malalt que entrà a la casa de Valdocco fou un jove que tenia una repugnant gangrena en una cama. Era el dia 27 d'abril de 1832. El canonge Cottolengo morí deu anys després, el dia 30 d'abril de 1842. Aleshores els habitants de la Petita Casa eren 700. Arribaven a 2.700 quan morí el canonge Anglesio, successor del fundador; a 5.000 quan morí el tercer superior, el P. Rosso. L'any 1917, quan el canonge Cottolengo fou beatificat pel Papa Benet XV, els habitants de la Petita Casa eren uns 7.000. Ara s'atansen a 9.000.

La Petita Casa no té recursos de fundacions, de subvencions, de quotes fixes, ni de captes. Tot ho espera de la Providència, la qual fins ara mai no ha fallat. Humanament parlant, és la Casa del Miracle, com l'anomenava Pius IX.

(Acabarà)

GORRES PER A BANY
SABATILLES, FLORS, ESPONGES, ETC.
LA MÉS EXTENSA VARIETAT DE MODELS

CASA ROSICH

CENTRAL:

Ronda de Sant Pere, núm. 7. — Telèfon 19923

SUCURSAL N.º 1:

Avinguda Portal de l'Àngel, 25. — Telèfon 19613

SUCURSAL N.º 2:

Carrer Tapineria, número 33. — Telèfon 12940

FERROS I METALLS EN TUBS, PLANXES
I BARRES, EINES I ACCESSORIS PER A
MAQUINÀRIA, VIDRES I CRISTALLS

JOAN MAGRI

Sucursal a SABADELL:

Rambla, 65 :: Tel. 1938

Méndez Núñez, 14
Telèfon 17257

BARCELONA

Aigua Oxigenada "VOLCÁN"

Ha d'ocupar un lloc preferent en totes les cases
Calgudes, contusions, lesions, ferides. Antisèptic ideal. Higiene de la boca

Insisteixi a demanar la marca

"VOLCAN"

De venda en totes les Farmàcies
i centres d'específics.

Agents: J. URIACH Y C.ª S. A. - Bruch, 49 - BARCELONA

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA
VISTA PER UN METGE OCULISTA ES-
PECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL-
LACIO D'EUROPA, ACUDIU A L'INS-
TITUT MEDIC OCULISTA COTTET

Cottet

AV. PORTAL DE L'ÀNGEL, 40 - BARCELONA

FOMENT DE PIETAT

OBRES TEATRALS

PER A HOMES

La Llum de l'Establia (Pastorets nous), per Mn. Marià Tubau, Prev. Quatre actes.**La Fúria.** Drama, per F. Bonaventura. Tres actes.**Llar morent.** Drama, per Mn. R. Saborit, prevere. Tres actes.**Ling-Fu.** Comèdia, per V. Coma i Solei. Tres actes.**Els misteris de l'Hostal del Sol.****Una Creu vora el camí.** Fantasia poemàtica, per Josep Miracle. Un acte.**Diners que sagnen.** Comèdia dramàtica, per Mn. Francesc Gay. Tres actes.**La força de la tradició.** Drama, per Joan Civit i Josep Farré. Tres actes.**Soldats de Crist.** Episodi tràgic, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev.**Sang Tortozina.** Drama històric, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev. Dos actes.

PER A NOIES

L'Esposa virginal. Poema dramàtic, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.**Fabiola,** per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev. Quatre actes.**La Rosa beneïda.** Drama, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev. Tres actes.**La venjança de la reina.** Drama, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.

PER A NOIS

El màrtir de l'Eucaristia. Drama, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev. Dos actes.**Quadrets i diàlegs catequístics,** per Mn. Josep M.ª Viadin, Prev.

FOMENT DE PIETAT

BIBLIOTECA D'EXERCICIS

OBRA NOVA

Acaba de publicar-se el volum V d'aquesta Biblioteca i que porta per títol

Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola

Segona setmana

Primera part

***

Volum de 296 pàgines

En rústega, 3 ptes.; enquadernat, 4'50 ptes.

FOMENT DE PIETAT

OBRA NOVA**Missió Providencial de Santa Teresa de Jesús Infant**

per

Ferran de Sagarra i de Siscar

八

22

(BIBLIOTECA)

BIBLIOTECA

Volum de 192 pàgines

2 pessetes

BIBLIOTECA BALMES

Vol. IX

Any 1933

Analecta Sacra Tarraconensia

FASCICLES PUBLICATS:

Fasc. I. **Ensayo sobre las consecuencias físico-matemáticas de la teoría tomista de la materia y forma,** por David García, C. M. F.

136 planes

8 ptes.

Fasc. II. **Estudis Històrics.**

288 planes

10 ptes.

EN PREMSA:

Fascicle III. **Bibliografia Hispànica.**

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no podem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que són les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

galletes **Birba** SON RECOMENADES
COM LES MILLORS

FUNICULAR AERI DE MONTSERRAT A ST. JERONI

Unit a la porta de l'Abadia per un servei regular d'autòmnibus

*Complement obligat de tota excursió ben organitzada a Montserrat.

En 8 minuts, amb rampa del 200 per cent, (la major del planeta) ascendeix al cim més alt de la muntanya, 1235 metres s/m.

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

RUBI

35

(Barcelona)

"ENDAVANT"

FRANQUEO
CONCERTADOCATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA